

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: N. X. N.
zastoupen advokátem JUDr. Matoušem Jírou, sídlem 28. října
1001/3, Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2019, č.j. MV-139141-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 18. 2. 2019, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2019, č.j. MV-139141-4/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 27. 9. 2018, č.j. OAM-12320-65/PP-2017 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žalobcova žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť bylo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce požadoval rovněž zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že dne 8. 8. 2017 podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR dle § 87b zákona o pobytu cizinců. Z napadeného rozhodnutí i z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že správní orgány neměly pochybnost, že žalobce je rodinným příslušníkem nezl. N. X. J. O., nar. X, st. přísl. ČR (dcera žalobce) i rodinným příslušníkem paní M. P., nar. X, st. přísl. ČR (družka žalobce). Žádost žalobce byla ovšem zamítnuta z důvodu dle § 87e odst. 1 písm. ve spojení s 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
3. Žalobce dále uvedl, že v prvé řadě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a to z níže uvedených důvodů. Žalovaná rozhodovala o odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Žalobce v podaném odvolání především namítal, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je postaveno na domněnkách prvoinstančního orgánu a částečně na nepravdivých či zkreslených skutečnostech a nevychází z osobního chování účastníka řízení. Žalobce v odvolání upozornil na konkrétní skutečnosti, o které prvoinstanční orgán opírá své rozhodnutí o aktuálnosti hrozby žalobce do budoucna (resp. těmito skutečnostmi argumentuje), které ovšem nejsou pravdivé nebo jsou zkreslené. Žalovaná ve svém rozhodnutí pouze konstatovala, že se ztotožnila se způsobem hodnocení předmětné žádosti a s právními názory prvoinstančního orgánu. Jednotlivými námitkami žalobce se žalovaná nezabývala buď vůbec, nebo velice okrajově, když k námitce amnestie a zahlazení uvedla, že aplikace těchto institutů v trestním právu neznamená, že se trestný skutek nestal, a správní orgán proto k němu v předmětném řízení oprávněně přihlédl, přičemž jeho úsudek je autonomní, na trestněprávním posouzení nezávislý. Žalovaná následně pouze uzavřela, že s ohledem na krátkou dobu, která od spáchání trestné činnosti odvolatele uběhla, lze oprávněně usuzovat i na aktuálnost hrozby ze strany odvolatele do budoucna, přičemž žalovaná je toho názoru, že „*v odůvodnění Rozhodnutí OAMP popsaná skutková zjištění hrozbu narušení veřejného pořádku závažným způsobem v budoucnu podporují*“. K těmto skutkovým zjištěním, jejichž nesprávnost žalobce namítal, se ovšem žalovaná žádným způsobem nevyjádřila. Z výše popsaných důvodů tak žalobce především považuje napadené rozhodnutí za neodůvodněné a tedy nepřezkoumatelné.
4. Žalobce dále uvedl, že v případě, že by se soud neztotožnil s jeho závěrem o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, uvádí následující. V části žaloby uvozené slovy „*2. Nesprávné posouzení věci*“ k tomu pak konstatoval, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná považuje rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce za

správné, jelikož žalobce byl v minulosti odsouzen pro pokus ublížení na zdraví v jednočinném souběhu s výtržnictvím k podmíněnému trestu odnětí svobody 8 měsíců a zkušební dobu 1 rok, přičemž dne 1. 1. 2013 byl amnestován, a dále byl účastník řízení odsouzen pro trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, když byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 3 let. Žalovaná tak s ohledem na tato odsouzení a údajně krátkou dobu, která od jejich spáchání uplynula, usuzuje na existenci aktuální hrozby žalobce pro veřejný pořádek. S tímto závěrem se ovšem žalobce neztotožňuje. Pokud jde o první trestnou činnost (pokus ublížení na zdraví), této se žalobce dopustil před více než 7 lety, šlo o zkratkovité jednání žalobce, které se nikdy před tím ani potom neopakovalo, z ničeho tedy nevyplývá, že by se obdobného jednání měl žalobce dopustit opakovaně někdy v budoucnu. Pokud jde o druhou trestnou činnost (nedovolená výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy), této se žalobce dopustil v roce 2014, tedy více než před 4 lety. Žalobce si za tuto dobu uvědomil své pochybení, za toto své jednání byl ve výkonu trestu, kde přehodnotil své životní postoje a priority, o čem svědčí i to, že byt byl po svém propuštění kontaktován a bylo mu nabízeno v trestné činnosti týkající se opatřování a prodeje drog pokračovat, tuto nabídku důrazně odmítl. Žalobce se velice aktivně snaží najít si řádné a stále zaměstnání, žalobce ovšem nechce a ani nemůže nikdo řádně zaměstnat, pokud mu nebyl oficiálně přiznán statut rodinného příslušníka občana EU, tedy pokud nedisponuje kartičkou o povolení k přechodnému pobytu. Žalobce si tedy pouze přivydělává na různých brigádách a snaží se legálním způsobem získat alespoň pár peněz. Žalobce tedy vede řádný život se svojí družkou a dcerou, byt tento život s ohledem na jejich finanční situaci není jednoduchý, žalobce by se další trestné činnosti nikdy nedopustil, jelikož svojí rodinu miluje, je pro něho tím nejdůležitějším a v žádném případě již nechce, aby byl od své rodiny odloučen. Žalobce je tedy přesvědčen, že samotná výše uvedená odsouzení neodůvodňují sama o sobě existenci aktuálního důvodného nebezpečí, že by žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Žalobce se ze svého pochybení, které vyústilo ve výkon trestu odnětí svobody, poučil a po svém propuštění (což bylo více než před rokem) dělá vše pro to, aby vedl šťastný a řádný život se svojí nezletilou dcerou a družkou. Z jednání žalobce tedy nelze dovodit žádné skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Pokud jde o odkaz žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5 As 73/2011, tento považuje žalobce za nepřiléhavý, a to zejména v souvislosti se závěry, které žalovaná v dané věci učinila. Předmětný judikát se týká zrušení trvalého pobytu a povinnosti správního orgánu přihlídnout k době, která od spáchání trestných činů uplynula, a zda od té doby vedl držitel povolení řádný život. Žalovaná ovšem nikde nevysvětlila, proč považuje 7 let a 4 roky od spáchání trestné činnosti za „krátkou dobu“. Navíc je nutno dodat, že závěry Nejvyššího správního soudu byly zcela jistě respektovány při vydání rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce. V době, kdy byl žalobci zrušen trvalý pobyt, bylo přihlédnuto k jeho trestné činnosti i ke krátké době, která od spáchání uplynula. V případě žádosti žalobce o přechodný pobyt ovšem již byly dány jiné okolnosti, od spáchání trestné činnosti uběhla delší doba a žalobce se ze svých chyb poučil a žije nadále řádným životem.

5. Žalobce dále uvedl, že nemůže souhlasit ani s tím, že by přijaté řešení (napadené rozhodnutí či prvoinstanční rozhodnutí) bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu. Podle čl. 32 odst. 3 Listiny základních práv a svobod *děti narozené v manželství i mimo ně mají stejná práva*. Dle odst. 4 *péče o děti a jejich výchova je právem rodičů; děti mají právo na rodičovskou výchovu a péči. Práva rodičů mohou být*

omezena a nezletilé děti mohou být od rodičů odloučeny proti jejich vůli jen rozhodnutím soudu na základě zákona. Podle čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, zabezpečí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte. Takové určení může být nezbytným v některém konkrétním případě, například jde-li o zneužívání nebo zanedbávání dítěte rodiči nebo žijí-li rodiče odděleně a je třeba rozhodnout o místě pobytu dítěte. Podle čl. 10 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte za účelem spojení rodiny a v souladu se závazkem podle čl. 9, odst. 1, státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, posuzují žádosti dítěte nebo jeho rodičů o vstup na území státu, který je smluvní stranou úmluvy, nebo o jeho opuštění pozitivním, humanitním a urychleným způsobem. Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, dále zabezpečí, aby podání takové žádosti nemělo žádné nepříznivé důsledky pro žadatele nebo členy jeho rodiny. A konečně dle čl. 18 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, vynaloží veškeré úsilí k tomu, aby byla uznána zásada, že oba rodiče mají společnou odpovědnost za výchovu a vývoj dítěte. Rodiče nebo v odpovídajících případech zákonní zástupci mají prvotní odpovědnost za výchovu a vývoj dítěte. Základním smyslem jejich péče musí přitom být zájem dítěte. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je i v rozporu s výše citovanými ustanoveními Listiny základních práv a svobod a ustanoveními Úmluvy o právech dítěte. Žalovaná svým rozhodnutím popřela právo žalobce jako otce na péči a styk se svým nezletilým dítětem. Žalované totiž musí být naprosto zřejmé, že žalobce jako občan Vietnamské socialistické republiky nemá možnost z území České republiky požádat o jakékoliv jiné povolení k pobytu či alespoň krátkodobé vízum. Žalobce se tedy musí vrátit do Vietnamu a je zřejmé, že pokud jeho dcera nepřiletí do Vietnamu (což s ohledem na finanční situaci rodiny bude prakticky nemožné), žalobce se s ní minimálně několik dlouhých let, a možná již nikdy, neuvidí. V průběhu správního řízení přitom bylo prokázáno, že mezi žalobcem a nezletilou je blízký vztah rodiče a dítěte. Nemůže být v souladu s veřejným zájmem, pokud je nezletilému dítěti znemožněno stýkat se se svým otcem pro to, že v minulosti byl otec odsouzen pro trestný čin, ovšem trest za jeho spáchání řádně vykonal a v současné době vede řádný život a o své dítě se řádně stará. Takové rozhodnutí nemůže odpovídat ani okolnostem daného případu, jelikož je naprosto nepřiměřené.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, odkazuje na část III. napadeného rozhodnutí, kde se jako odvolací správní orgán k námitkám žalobce dostatečně podrobně vyjádřila a v tomto vyjádření neshledává potřebu změny.

IV.

Posouzení věci soudem

7. Vzhledem k tomu, že žalobce souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalovaná ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřila nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byla poučena o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.
8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

9. Předně je nezbytné uvést, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
10. V části II. odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná konstatovala obsah odvolání žalobce. V části III. odůvodnění napadeného rozhodnutí se pak žalovaná těmito námitkami na stranách 3 a 4 vypořádala, přičemž k nim zaujala jasné a srozumitelné závěry, které dávají oporu jejímu i výroku prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaná konstatovala, že se ztotožňuje s hodnocením prvoinstančního rozhodnutí, zopakovala, jaké trestné činnosti se žalobce na území České republiky dopustil, že jeden ze skutků byl amnestován a proč i tak k tomuto skutku bylo přihlédnuto, že se žalobce dopustil narušení veřejného pořádku závažným způsobem, že od spáchání trestné činnosti uplynula krátká doba.
11. Prvoinstanční i napadené rozhodnutí tvoří jeden celek. Pokud se správní orgán ztotožní s hodnocením provedeným prvoinstančním orgánem, neznamená to samo osobě vadu, pro kterou by bylo nezbytné napadené rozhodnutí zrušit. Žalobce se dozvěděl rozhodovací důvody správních orgánů a vůbec nic mu nebránilo v tom, aby se je v eventuálním soudním řízení pokusil vyvrátit. Jak vyplývá z části 2. žaloby, žalobce tak i učinil. Pokud by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, žalobce by tyto námitky formulovat nemohl.
12. Podle § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
13. Prvoinstanční orgán v odůvodnění uvedl: *„Z jednání účastníka řízení lze dovodit existenci důvodného nebezpečí, že by mohl veřejný pořádek závažným způsobem narušit do budoucna, jelikož drogy sám užíval, jeho jednání je trvajícím charakteru, má konsekvence i do současnosti. K tomuto dospěl správní orgán poté, co družka žadatele ve své výpovědi uvedla, že po propuštění z výkonu trestu byl kontaktován a bylo mu nabízeno v trestné činnosti týkající se opatrování a prodeje drog pokračoval. Velké nebezpečí narušení veřejného pořádku do budoucna je spatřováno zejména v tom, že drogy sám užíval, nepracuje, nemá tedy příjem, z čehož plyne, že existuje možnost, že sklouzne opět do zločineckých struktur, které ho bezprostředně po propuštění z výkonu trestu kontaktovali a nabízeli pokračování v trestné činnosti.“*
14. Soud se s hodnocením správních orgánů zcela ztotožňuje a má za to, že jejich závěry skýtají dostatečnou oporu pro aplikaci ustanovení § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
15. Pokud jde o první trestnou činnost, skutečnost, že se jí žalobce dopustil v minulosti, neznamená, že by nevypovídala o jeho osobě. Nešlo o jakési nevinné zkratkovité jednání, šlo o trestný čin. Délka čtyř let, které uplynuly od spáchání závažné drogové trestné činnosti při započítání výkonu trestu odnětí svobody, není nijak dlouhou dobou, pro kterou by k ní nemělo být při hodnocení osoby žalobce přihlíženo.
16. Žalobce sám tvrdí, že byl teprve „před rokem“ kontaktován a bylo mu nabízeno pokračování v trestné činnosti. Žalobce tedy zná příslušníky podsvětí a podsvětí zná jeho. Přesto žalobce neučinil nic pro to, aby tyto zločinecké struktury oznámil Policii České republiky a přispěl tak k odhalování jedné z nejzávažnějších trestných činností. Pokud tak žalobce neučinil, lze jen stěží uvěřit jeho tvrzení o tom, že se ze svého předchozího trestného jednání poučil. Předchozí užívání drog žalobcem, neexistence pravidelného příjmu, kontakt s podsvětím zcela jednoznačně potvrzují existenci žalobci vytýkaného

důvodného nebezpečí ve smyslu § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

17. V samotné výši odsouzení aktuální důvodné nebezpečí spatřováno nebylo.
18. Soud se ztotožňuje i se závěry správních orgánů ohledně přiměřenosti dopadů správních rozhodnutí do právní sféry žalobce, resp. že zájem na ochraně veřejného pořádku převažuje nad právem žalobce pobývat na území České republiky.
19. Situace žalobce není nijak mimořádnou oproti okolnostem jiných obdobných případům. Pokud cizinec získá pobytový status na území České republiky a tento zneužije k páchání závažné trestné činnosti, je logické, že o tento pobytový status přijde a je nucen se vrátit do země svého původu. Rozhodne-li se žalobce ponechat část své rodiny na území České republiky, musí nést i důsledky tohoto svého rozhodnutí, které se projeví právě v omezeném přímém osobním kontaktu se svojí rodinou.

V.

Rozhodnutí soudu

20. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

21. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

22. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 10. června 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu